

derfor i sig selv bør give anledning til betydelig skepsis.

Der næst er der så de tekniske argumenter. Kan det overhovedet lade sig gøre? Mig bekendt og med mit kendskab til den slags ting er der store problemer, store vanskeligheder forbundet med den tekniske afgrænsning, ifald man vælger at anvende den her form for filtrerings-software.

Så er der endelig de praktiske argumenter. Jeg er overbevist om, at i det omfang man finder at det er et problem lokalt, jamen så forholder man sig også til det. Om det så er ved at forsøge sig med filtrerings-software, eller om det er ved at stille computeren ud i så åbne lokaler, så folk trods alt føler sig så blufærdige, at de ikke surfer på den her slags sider, ja, det kan man så diskutere.

I hvert fald er jeg og vi i Det Radikale Venstre af den overbevisning, at det her er et eksempel på et område, hvor man finder lokale løsninger, hvis man vurderer, at det er et problem.

Så med den her blanding af argumenter vælger vi fra radikal side at afvise forslaget.

Søren Kolstrup (EL):

Enhedslisten er opmærksom på og støtter et hvert initiativ, der kan sikre børns rettigheder, herunder også som forudsat i FN's børnekonvention. Det forslag, vi har med at gøre her, handler jo imidlertid om, at der påbydes installation på computere opstillet på offentlige institutioner og steder, hvortil der er almindelig adgang.

Det er et meget vidtgående forslag og efter vores opfattelse ude af sammenhæng med de reelle problemer. Forslagsstillerne går således langt ud over, hvad samfundet efter vor bedømmelse kan blande sig i. Er det meningen, at der skal indsættes elektroniske filtre i computere på internetcafeer og andre steder, hvor der er offentlig adgang, men som i øvrigt ejes af private?

Når det så er sagt, skal jeg også sige, at vi har en forståelse for, hvorfor forslaget er fremsat. Men jeg vil gerne forklare, hvorfor vi havner i en anden konklusion.

Vi har tre indfaldsvinkler til at bedømme forslaget.

Den ene er, at det kan være utrolig vanskeligt at vurdere, hvad der er skadeligt, og hvad der skal spærres for. Hvem er det, der skal etablere relevante kriterier? Skal det være forskningsministeren og en task force-gruppe? Hvis vi har en glimrende, rimelig forskningsminister som

f.eks. for øjeblikket, kan man måske være en grad af tryk derved, men man kan ikke være det som princip.

SF's ordfører var inde på, at man kan opstille kriterier, der kan være så stramme, at man direkte får filteret for mange oplysninger fra, og hvis kriterierne er for vide, ja, så havner vi også i et problem. Så det er den ene indfaldsvinkel.

Den anden er, at vi ikke principielt deler den opfattelse, at sex og pornografi eller oplysninger herom er skadelige eller behøver at være skadelige. Vi anser det fortsat som et fremskridt, at pornografiloven og filmcensuren er blevet ophævet. Det synspunkt ændrer vi jo ikke på grund af den teknologiske udvikling. Vi anser det fortsat for et civilisatorisk gode, at vi har gennemlevet 1930'ernes kulturkamp, at vi har opnået de landvindinger, som vi gjorde i slutningen af 1960'erne og 1970'erne og så fremdeles.

Men så kommer selvfølgelig den sidste indfaldsvinkel, og den er, at vi samtidig ønsker at styrke børnerettighederne, og det er jo så i den sammenhæng, at vi godt forstår forslagsstillerne. Det er også på den baggrund, at vi støtter alle initiativer mod børnepornografi.

Men i den store bedømmelse, i det brede spektrum mellem homoseksualitet, sadomasochisme, almindelig sex og transvestitter osv., hvad der kan være tale om, ja, da er vi utrolig bange for og også direkte modstandere af, at det skulle være en politisk opgave at vurdere, hvad der er skadeligt, hvornår det er det, og hvordan det er det, eller for den sags skyld hvilke dybe sår det sætter i unge, eller måske er det endog undertiden en inspiration.

Jeg vil også godt sige til forslagsstillerne, at det her samfund altså ikke bør opfattes ud fra den almindelige computerudvikling; at vores samfund er blevet så digitaliseret, at det, vi ikke bryder os om, kan vi så bare lave en teknisk spærring på. Sådan mener vi ikke klaveret spiller.

Vi mener, normer dannes i spillet mellem mennesker, mellem voksne og børn, og i hvordan man fortæller børn om de oplevelser på godt og ondt, som man møder i denne verden, som langtfra er en god verden.

Vi finder det relevant, at man i skolebestyrelser, elevråd drøfter de her spørgsmål, som er rejst, om, hvordan man sikrer sig, at der ikke bliver begået voldtægt i åndelig henseende mod meget unge mennesker.